

een had, was hij „een gemaecte joncker” geworden, die nu alle gelegenheden opzocht om maar stillekens aan wal te blijven.

Och, moed had er nooit in Maarten gezeten! Toen hij nog maar kwartiermeester was onder Moy Lambert en voor Algiers in Barbarije lag, was het eens geschied, dat men op het schip schoot met den steenen kogel, die „noch voor d' Admiraliteytshof tot Rotterdam hanght.” Maarten stond juist aan 't roer en hij kreeg een stuk van een plank tegen het achterlijf. Dadelijk liet hij het roer los en liep tot voor in 't galjoen, en, hoewel hem net zooveel deerde als u of mij, riep hij maar:

„Ik ben dood, ik ben dood!” 1)

Wilt ge Jan Slomp tegemoet voeren, dat Maarten toen nog wat jong was, dan zal deze „oudt varent Man” u antwoorden, dat „de Couragie” niet „metten ouderdom” komt, en hij zal u gaan bewijzen, dat het al geluk maar geen de minste verdienste bij Tromp was.

En als hij u dit alles daghelder heeft aangetoond, zal hij het laatste greintje achting, dat ge nog in uw borst voor Maarten koestert, ontnemen. Want, ziet ge, Tromp was een geldduivel. Hij sliep met de Directeuren, die de leverantie van de eetwaren hadden, onder één deken. Zelf was hij Directeur geweest, en toen had hij brood „van verdroncken terwe voor d' Oorloogh-schepen” laten bakken. Want, moet-je weten, zijn zwager is bakker in Den Briel; 2) dien liet hij van dat goedje bakken en bracht het zelf „voor een daelder op 't hondert, meer in rekening, als het de Backers tot Rotterdam presenteerde te leveren: en van het ordonnantie koopen, dat soudt Capiteyn Juyn-bol, tot Rotterdam, kunnen seggen.”

Ha! daar hebben we eindelijk een naam, die ons op het spoor zal brengen van de personen, die zulke verschrikkelijke beschuldigingen naar het hoofd van Bestevaer Tromp slingerden, en die, voor het minst, aan het slot van dit schotschrift hun naam hadden mogen plaatsen.

Ze mochten anders die namen wel doen hooren, want ze zijn met roem bekend in onze Vaderlandsche Geschiedenis. En daarom is het maar goed, dat ze niet onder een schotschrift staan, al zijn ze aan dergelijke schotschriften niet vreemd. Neem het dan niet te hoog op, als gij hen een onzer nobelste figuren ziet zwart maken. Bestevaer Tromp nam het ook zoo hoog niet op; „die lachte daer dan eens om, en seyde, *Wat mogen dese menschen al woelen*, en was alsoo veel daer over ontsteld als Berg of Toren, daer een kind een steentje tegen aen gooid”. 3) Gij kent immers de groote kinderen, die Troje

1) Tromp was tot den 18den Augustus 1618 kwartiermeester bij Moy Lambert. Hij kon dus bij bovenstaand voorval — indien het waarheid is! — negentien jaar zijn geweest.

2) Den 8sten Juli 1631 trouwde Maritjes Harpers., Tromp's zuster met Bastiaen Bastiaensz. (Molewater) die bakker van beroep was. Zij woonde toen in de *Nobelstraat* te Brielle — en daar woonde geen menschen, die waschten voor de lui! In 1647 werd Bastiaen Molewater in de St. Catharinkerkerk te Brielle begraven. De fraaie grafsteen, waaronder ook Tromp's zuster ligt, is almee geen bewijs voor den geringen staat van Tromp's familie. Janmaat werd *buiten* de kerk begraven! — Den steen vindt men dicht bij het praalgraf van Almonde.

3) *Praatje van den ouden en nieuwen Admiraal* p. 22 onderaan.